

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 240/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária Volek s.r.o., Spartakovská 6457/1, Trnava, proti rozsudku Okresného súdu Senica sp. zn. 2T/50/2022 z 15. januára 2025, uzneseniu Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6To/43/2025 z 9. septembra 2025 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Tdo/5/2026 z 18. februára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 30. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b), c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Senica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2T/50/2022 z 15. januára 2025, uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6To/43/2025 z 9. septembra 2025 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1Tdo/5/2026 z 18. februára 2026. Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň požaduje priznať mu primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov jeho právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu č. k. 2T/50/2020-696 z 15. januára 2025 uznaný vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 a ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere troch rokov a šiestich mesiacov so zaradením sťažovateľa na jeho výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia.

3. Odvolanie sťažovateľa proti označenému prvostupňovému rozsudku krajský súd uznesením č. k. 6To/43/2025-872 z 9. septembra 2025 podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

4. Napokon najvyšší súd uznesením sp. zn. 1Tdo/5/2025 z 18. februára 2026 dovolanie sťažovateľa v jeho trestnej veci podľa 382 písm. c) odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. K porušeniu základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru malo podľa sťažovateľa v jeho trestnej veci dôjsť (už v prípravnom konaní) tým, že mu nebolo riadne do vlastných rúk doručené uznesenie o vznesení obvinenia vo veci pod „*ORP-96/SS-SE-2019*“ a k veci nebol vypočutý príslušníkom Policajného zboru Šaštín-Stráže. Išlo tak o porušenie § 206 ods. 1 Trestného poriadku zakladajúce zároveň pochybnosť o zákonnosti ďalšieho trestného stíhania. Porušenie označených práv malo spočívať podľa sťažovateľa aj v nevydaní zákonného uznesenia o spojení „*vyšetrovacích spisov*“, čo spochybňuje zákonnosť obžaloby. Napokon v prípravnom konaní boli jeho návrhy na doplnenie dokazovania odmietnuté a nebola mu umožnená ani výpoveď po výsluchu [REDAKOVANÉ] z 11. júna 2019. Tieto skutočnosti sťažovateľ namietal počas celého priebehu trestného konania, avšak konajúce súdy sa s nimi „*uspokojivo*“ nevysporiadali, a tým porušili jeho právo na obhajobu a na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

6. Nezákonnosť obžaloby a tým aj porušenie práva na spravodlivý proces (podľa čl. 46 ods. 1 ústavy) sťažovateľ nachádza v skutočnosti, že v trestnej veci pod „*ORP-416/SS-SE-2018*“, ktorá vecne súvisela s prejednávanou vecou, krajský súd uznesením č. k. 3Tpo/25/2019-48 z 21. marca 2019 „*zrušil uznesenie a konštatoval dôvodnosť podanej sťažnosti*“. Ak teda bolo uznesenie v súvisiacej veci zrušené ako nezákonné, bolo nevyhnutné posúdiť, do akej miery táto nezákonnosť ovplyvnila procesné základy aj prejednávanej veci, predovšetkým „*v kontexte tvrdého spojenia spisov bez zákonného uznesenia*“.

7. Za „*jadro ústavnoprávneho problému v prejednávanej veci*“ však sťažovateľ považoval odmietnutie „*klúčových dôkazných návrhov*“, ktoré boli potenciálne rozhodujúce pre posúdenie jeho viny, avšak všeobecné súdy „*nižšej inštancie*“ ich odmietli prevažne z dôvodu, že neboli navrhnuté bezprostredne po doručení obžaloby alebo „*výzvy súdu*“. Konajúce súdy pritom neuviedli konkrétne a presvedčivé dôvody, pre ktoré navrhované dôkazy nemohli prispieť k spravodlivému rozhodnutiu vo veci – obmedzili sa na všeobecný odkaz na neskorší termín predloženia návrhov; neposkytli sťažovateľovi skutočnú a účinnú možnosť brániť sa proti obžalobe rovnocennými prostriedkami, čím porušili zásadu rovnosti zbraní; a *de facto* uložili sťažovateľovi dôkazné bremeno o vlastnej nevine bez toho, aby mu bola táto možnosť reálne zabezpečená.

8. Sťažovateľ nesúhlasí s názorom najvyššieho súdu, že pred ním konajúce súdy odmietnutie výsluchu svedkyne [REDAKOVANÉ] ako nadbytočného dostatočne odôvodnili. Samotný odkaz na oneskorené predloženie návrhu bez jeho vecného posúdenia, čo mohla svedkyňa vypovedať a akým spôsobom mohla ovplyvniť skutkové závery, nie je adekvátnym odôvodnením odmietnutia dôkazu.

9. V súvislosti s navrhovaným výsluchom svedka [REDAKOVANÉ] sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že tento svedok odmietol vypovedať výlučne z dôvodu zaujatosti sudcu, nie z dôvodu využitia zákonného práva nevypovedať a táto okolnosť mala byť súdmi hodnotená v celom jej kontexte.

10. Odmietnutím vykonania navrhovaných dôkazov tak došlo k porušeniu práv sťažovateľa podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru.

11. Prvostupňovému a odvolaciemu súdu sťažovateľ vytýka aj nezaobranie sa pre vec podstatnými skutočnosťami, že v priebehu konania podal trestné oznámenia na poškodenú, sudcov a svedkov vystupujúcich v prejednávanej veci. Taktiež svedok [REDAKOVANÉ] podal trestné oznámenie proti „[REDAKOVANÉ]“, k čomu nebol vypočutý ani on, ani sťažovateľ. Súčasťou práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj povinnosť súdu reagovať na podstatné argumenty, k čomu v tomto prípade nedošlo. Bola pritom priamo spochybnená vierohodnosť poškodenej.

12. V rozpore s právom na prezumpciu nevinu podľa čl. 50 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 2 dohovoru je podľa sťažovateľa poukaz okresného súdu na existenciu jeho trestného stíhania pre trestný čin krivého obvinenia ako na okolnosť svedčiacu v jeho neprospech. Sťažovateľ preukázateľne dokladoval, že toto trestné stíhanie bolo zastavené ešte pred vznesením obvinenia. Toto procesné pochybenie súdu prvého stupňa, ktoré nebolo napravené ani odvolacím, ani dovolacím súdom, predstavuje samostatný a závažný zásah do základných práv sťažovateľa.

13. Právo sťažovateľa ako obvineného byť prítomný pri prejednávaní jeho trestnej veci (zakotvené v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) malo byť porušené tým, že súd prvého stupňa vykonal 15. januára 2025 celé hlavné pojednávanie, na ktorom vyhodnotil dôkazy a vydal odsudzujúci rozsudok, v neprítomnosti sťažovateľa. Tento postup je porušením § 252 ods. 2 v spojení s § 255 Trestného poriadku. Sťažovateľ upresnil, že súhlas s konaním v jeho neprítomnosti udelil výhradne v obmedzenom rozsahu – na prejednanie námietok zaujatosti a návrhu na odňatie a prikázanie veci.

14. Pokiaľ išlo o verejné zasadnutie 9. septembra 2025 pred krajským súdom, sťažovateľ svoju neúčast na tomto zasadnutí (z objektívnych zdravotných dôvodov) riadne ospravedlnil predložením lekárskeho potvrdenia (výmenného listu). Odmietnutie tohto ospravedlnenia považuje za výlučne formalistický prístup bez akéhokoľvek zohľadnenia materiálnej skutočnosti, že bol objektívne práceneschopný. *De facto* tak bol zbavený práva vyjadriť sa na odvolacom konaní k dôkazom a argumentom prokuratúry (čl. 48 ods. 2 ústavy).

15. V priebehu celého konania sťažovateľ vznášal opakované a konkrétne námietky zaujatosti konajúcich sudcov z dôvodu ich konkrétnych procesných pochybení (ignorovanie podaní, nepravdivé záznamy do zápisnice, zastavenie výsluchu sťažovateľa na pojednávaní); ako aj z dôvodu súvislosti s inou trestnou vecou, v ktorej bol hrubým nátlakom donútený urobiť vyhlásenie o vine (v súvislosti s týmito udalosťami podal trestné oznámenia na sudcov a podnet ministromi spravodlivosti). Súd prvého stupňa sa s námietkami zaujatosti z procesných dôvodov (§ 32 ods. 6 Trestného poriadku) nezaoberal vecne, čo je podľa sťažovateľa problematické z hľadiska čl. 48 ods. 1 ústavy. Ani najvyšší súd nevyvrátil konkrétne tvrdenia sťažovateľa o okolnostiach zakladajúcich pochybnosti o nestrannosti sudcu. Právo na zákonného sudcu tak nebolo naplnené v jeho ústavnoprávnom obsahu.

16. Porušenie práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru predstavovala podľa sťažovateľa skutočnosť, že konajúci súd nevyhovel žiadosti obhajcu sťažovateľa o odročenie pojednávania na účel preštudovania rozsiahleho spisového materiálu

po prevzatí obhajoby (s ohľadom na rozsah a zložitosť trestnej veci). Obhajcovi a sťažovateľovi tak neumožnil riadnu a dôkladnú prípravu obhajoby. Výsledkom bol stav, v ktorom obhajca nemohol v plnom rozsahu zistiť všetky skutočnosti relevantné pre obhajobu, čo sa priamo prejavilo na možnosti efektívne reagovať na dôkazy obžaloby.

17. K ne/naplneniu všetkých znakov skutkovej podstaty stíhaného trestného činu sťažovateľ poukazoval, že v konkrétnych obdobiach nemohol z objektívnych dôvodov mimo jeho vôle plniť vyživovaciu povinnosť. Išlo o obdobie výkonu väzby a trestu odňatia slobody; obdobie obmedzenia pohybu (uznesením krajského súdu č. k. 3Tos/86/2021-547); a obdobie vyradenia z evidencie uchádzačov o zamestnanie na príslušnom úrade práce.

18. Tieto obdobia podľa sťažovateľa nemôžu byť zarátané do doby nepretržitého neplnenia vyživovacej povinnosti po dlhší čas. Záver súdov o naplnení kvalifikačného znaku „po dlhší čas“ tak bol v rozpore s hmotným trestným právom.

19. Najvyšší súd sa s touto námietkou smerodajne nevysporiadal, pritom otázka, či zákonný znak „po dlhší čas“ je možné naplniť aj obdobia, v ktorých obvinený objektívne nemohol platiť, je otázkou výlučne právnou, nie skutkovou.

20. Sťažovateľ súčasne zastáva názor, že okresný súd sa plne neriadil záväzným právnym názorom krajského súdu, ktorý v skoršom štádiu konania zrušil prvý prvostupňový odsudzujúci rozsudok a uložil okresnému súdu povinnosť individuálne posúdiť každé obdobie stíhaného času z pohľadu schopností a možností sťažovateľa plniť vyživovaciu povinnosť. Nedodržanie záväznosti právneho názoru odvolacieho súdu (§ 263 ods. 3 Trestného poriadku) je procesnou „*vadou*“, ktorá sama osebe môže zakladať porušenie práva na spravodlivý proces. Sťažovateľ túto okolnosť uvádzal v odvolaní aj dovolaní, avšak sudy sa ňou dostatočne nezaoberali.

21. Napokon sťažovateľ namieta porušenie práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, a to vo vzťahu k jeho kľúčovým námietkam a argumentom, na ktoré napadnuté rozhodnutia buď vôbec nereagovali, alebo reagovali spôsobom, ktorý nezodpovedá štandardu riadneho odôvodnenia.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

22. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b), c) a d) dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2T/50/2022 z 15. januára 2025, uznesením krajského súdu sp. zn. 6To/43/2025 z 9. septembra 2025 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1Tdo/5/2026 z 18. februára 2026.

III.1. K namietanému porušeniu práv rozsudkom okresného súdu a uznesením krajského súdu:

23. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd poskytuje v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné sudy a ústavný súd,

pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

24. Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol uznesením krajský súd. Využil teda možnosť podania riadneho opravného prostriedku, ktorý je dostupným prostriedkom ochrany jeho práv, keďže je úlohou nielen ústavného súdu, ale aj všeobecných súdov poskytovať ochranu základným právam. Táto okolnosť predstavuje dôvod neprípustnosti ústavnej sťažnosti [§ 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], a tým aj dôvod na jej odmietnutie v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

25. Porušenie označených práv sťažovateľ namietal aj napadnutým uznesením odvolacieho súdu, ktorým tento v konečnom dôsledku potvrdil odsúdenie sťažovateľa prvostupňovým súdom. Proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu však podal z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), d), e) a i) Trestného poriadku dovolanie, v ktorom pred najvyšším súdom uplatnil v podstate tie isté námietky, pre ktoré napadol odvolacie rozhodnutie aj ústavnou sťažnosťou.

26. Je teda zrejmé, že sťažovateľ aj vo vzťahu k napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu mal k dispozícii účinný prostriedok nápravy (vo forme dovolania), ktorý využil a o ktorom bol oprávnený a povinný rozhodnúť dovolací súd, ktorého právomoc predchádza oprávneniam ústavného súdu. Rozhodovacia činnosť všeobecných súdov všetkých stupňov (vrátane dovolacieho) pritom v zásade pokrýva celý rozsah základných práv spojených s trestným konaním, ktorý je relevantný pre konanie o ústavnej sťažnosti, keďže, ako už bolo spomenuté, všeobecné súdy plnia úlohu nielen ochrancov zákonnosti, ale aj prvotných ochrancov ústavnosti.

27. A aj keď dovolanie sťažovateľa bolo uznesením najvyššieho súdu odmietnuté podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, t. j. na neverejnom zasadnutí, bez preskúmania veci, keďže bolo zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku, podľa názoru ústavného súdu sa dovolací súd ochrane (aj označených základných) práv sťažovateľa venoval v miere, ktorá splnila všetky atribúty pre naplnenie podstaty, účelu a významu princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda v takom rozsahu, pre ktorý bolo možné prijať záver, že v súvislosti s touto časťou ústavnej sťažnosti existuje dôvod na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre jej neprípustnosť.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

28. Úlohou dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku je odstránenie závažných procesných a hmotnoprávných chýb v právoplatných rozhodnutiach súdov. Nejde tak podľa Trestného poriadku o ďalší „úplný“ prieskum napadnutého meritórneho rozhodnutia (jeho vecnej správnosti) a ďalšie posudzovanie otázky viny či trestu. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti stabilne akceptuje postup, keď najvyšší súd po nevyhnutnom vecnom prieskume dovolania dospeje k náležite (ústavne konformne) odôvodnenému záveru, že je zrejmé, že nie sú splnené dovolateľom uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku, a dovolanie preto odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku (m. m. III. ÚS 265/2012, II. ÚS 528/2014, I. ÚS 108/2017, IV. ÚS 186/2018, III. ÚS 188/2018).

29. Pokiaľ ide o úlohu ústavného súdu, ten nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležité zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

30. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (m. m. IV. ÚS 77/02). Jeho súčasťou je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka (strany trestného konania) na spravodlivý proces. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.

31. Sťažovateľ za „*jadro ústavnoprávneho problému v prejednávanej veci*“ označil odmietnutie „*klúčových dôkazných návrhov*“ rozhodujúcich pre posúdenie jeho viny.

32. Namietané nevykonanie navrhovaných dôkazov, ktoré sťažovateľ subsumoval pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, najvyšší súd riadne preskúmal a vyhodnotil (pozri s. 14 až 18). Zistil, že výsluch svedka [REDAKOVANÉ] nebol okresným súdom odmietnutý, ale menovaný svedok na hlavnom pojednávaní odoprel vypovedať. Výsluchy svedkýň „[REDAKOVANÉ], pani [REDAKOVANÉ] a riaditeľky školy v [REDAKOVANÉ]“ boli odmietnuté, pretože išlo o návrhy oneskorené (v prípade p. Tóthovej a p. riaditeľky školy navrhnuté až v odvolaní, pritom o všetkých týchto dôkazoch musel vedieť už v čase doručenia mu obžaloby) a zjavne účelové (navyše u [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] malo ísť o jej výsluch k nerelevantnému obdobiu). Podľa najvyššieho súdu právo sťažovateľa na riadne vysvetlenie dôvodov odmietnutia jeho návrhov na výsluchy svedkov bolo zachované v dostatočnej miere, keďže súdy v reakcii na tieto návrhy poskytli náležitú odpoveď, ktorá zodpovedala dôvodom na odmietnutie vykonania dokazovania podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku.

33. Dovolací súd pritom odkázal aj na prvostupňové rozhodnutie, z ktorého vyplývalo, že sťažovateľovi bola s obžalobou doručená výzva podľa § 240 ods. 3 Trestného poriadku, aby bez meškania písomne oznámil súdu a ostatným stranám návrhy na vykonanie dôkazov a zároveň bol v zmysle tohto zákonného ustanovenia poučený, že vykonanie neskôr navrhnutých dôkazov, ktoré mu boli známe v čase doručenia výzvy, môže súd odmietnuť.

34. Podľa názoru ústavného súdu je evidentné, že práve toto ustanovenie tvorilo podklad odmietnutia navrhovaných výsluchov svedkov.

35. Dovolací súd sa následne zaoberal aj dôvodmi odmietnutia ďalších sťažovateľom navrhovaných dôkazov súdmi nižších stupňov. S ich závermi sa stotožnil a rozhodné časti nimi uvedených dôvodov takéhoto postupu vo svojom rozhodnutí citoval. Išlo o irelevantnosť okolností, ktoré mali byť preukázané navrhovaným prehratím zvukového záznamu z hlavného pojednávania konaného 22. marca 2023 na okresnom súde, na ktorom bola riešená otázka procesného priestoru pre výpoveď sťažovateľa, ktorú podmieňoval rozhodnutím o námietke zaujatosti, o ktorej sa však v zmysle § 32 ods. 6 Trestného poriadku nekonalo, o čom bol sťažovateľ upovedomený a s touto vedomosťou mohol pristupovať k zvoleniu si ďalšieho postupu v súvislosti so svojou výpoveďou. Rovnako nevykonanie až v odvolacom konaní navrhovaného dokazovania kartou sťažovateľa vedenou príslušným úradom práce dovolací súd považoval za akceptovateľné, keďže už v prvostupňovom konaní boli ako listinné dôkazy vykonané viaceré správy tohto úradu vychádzajúce práve zo spomínanej karty sťažovateľa a z ktorých boli relevantné skutočnosti preukázané (vykonanie tohto dôkazu bolo vyhodnotené ako nadbytočné).

36. K sťažovateľom vytýkanému nevykonaniu ďalších dôkazov najvyšší súd upriamil pozornosť na okolnosť, že súdy prvého aj druhého stupňa oboznámili rozhodnutia súdov z iných konaní a všetky sťažovateľom predložené prílohy, ktoré z tohto dôvodu nebolo viac potrebné vykonávať ako dôkazy osobitným procesným postupom podľa § 269 Trestného poriadku.

37. Súčasne najvyšší súd pripomenul, že v dovolacom konaní nebol oprávnený skúmať hodnotenie dôkazov, ako ani kvalitatívnu správnosť úvah súdov nižších stupňov vo vzťahu k dostatočnosti dôkazného podkladu pre nimi vnímané zistenie skutkového stavu v miere spoľahlivej a obsahovo spôsobilej pre rozhodnutie vo veci samej. Rovnako upozornil, že nebol oprávnený skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku.

38. Odkazmi na príslušné časti odôvodnení prvostupňového a druhostupňového rozhodnutia najvyšší súd reagoval aj na námietky, že sťažovateľovi nebolo doručené uznesenie o vznesení mu obvinenia a že nebol následne k veci vypočutý. Z uvedených rozhodnutí podľa spisu vyplýval opak. Takisto sa odvolací súd vysporiadal s obdobiami, o ktorých sťažovateľ tvrdil, že počas nich neniesol trestnú zodpovednosť (výkon väzby, nezamestnanosť, nemožnosť zamestnania počas nahradenia väzby). Tieto okolnosti nemali vplyv na povinnosť sťažovateľa platiť výživné aspoň v minimálnom rozsahu. Na trestné stíhanie sťažovateľa nemali vplyv ani jeho trestné oznámenia na zákonného sudcu a príslušného prokurátora (uvedená skutočnosť nespĺňala podmienky námietky zaujatosti a nebola podaná bezodkladne). Napokon irelevantnosť z rozhodnutí súdov nižšieho stupňa vyplývala aj zo vzťahu k ďalším navrhovaným dôkazom (doplňkovej dokumentácie z rokov 2010 a 2013, uzneseníu okresného súdu sp. zn. 7P/1/2010 z 8. februára 2018, záznamu o preštudovaní spisu, zápisnice o výsluchu [REDAKOVANÉ], podania sťažovateľa z 25. novembra

2023 a uznesenia Okresnej prokuratúry Dunajská Streda sp. zn. 1Pn 556/24/2021), na ktoré nebolo potrebné osobitne, resp. konkrétne v odôvodnení odvolacieho rozhodnutia reagovať.

39. Pokiaľ sťažovateľ namieta, že dovolacie rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené, pretože najvyšší súd v podstate odkázal na predchádzajúce rozhodnutia súdov nižších stupňov (resp. ich odôvodnenia), ústavný súd uvádza, že spôsob takejto formulácie odôvodnenia z hľadiska jeho preskúmateľnosti považuje za prípustný, pretože obsah predchádzajúcich rozhodnutí je účastníkom (stranám) konania známy ich oznámením (m. m. III. ÚS 241/07, III. ÚS 271/07 a I. ÚS 92/08). V danom prípade o dostatočnosti odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu nevznikli žiadne pochybnosti, pretože dovolací súd v mnohých prípadoch v odôvodnení napadnutého uznesenia relevantnú časť uznesení súdov nižších stupňov, na ktoré odkázal, aj citoval.

40. Čo sa týka nevyhovenia návrhu na odročenie hlavného pojednávania konaného 15. januára 2025 na účel prípravy obhajoby po zmene obhajcu, najvyšší súd uviedol, že za včasnosť zvolenia obhajcu zodpovedá obvinený, t. j. sťažovateľ, pričom pri zmene obhajcu nie je zvolenie obhajcu dôvodom na zmenu termínu už nariadeného úkonu trestného konania (§ 36 ods. 4 Trestného poriadku). Z tohto dôvodu v prípade sťažovateľa neodročením nariadeného hlavného pojednávania napriek zmene obhajcu nedošlo k porušeniu jeho práva na obhajobu.

41. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku sťažovateľ nachádzal v skutočnosti, že neboli splnené zákonné podmienky na vykonanie hlavného pojednávania 15. januára 2025 a verejného zasadnutia 9. septembra 2025 v jeho neprítomnosti. Najvyšší súd však zistil, že pre vykonanie hlavného pojednávania okresným súdom 15. januára 2025 v neprítomnosti sťažovateľa boli splnené všetky, tak formálne, ako aj materiálne zákonné podmienky podľa § 255 ods. 2 a § 252 ods. 2 a 3 Trestného poriadku. Súd prvého stupňa preto mohol rozhodnúť o vykonaní hlavného pojednávania v neprítomnosti sťažovateľa aj bez jeho súhlasu, resp. žiadosti.

42. Správnosť postupu odvolacieho súdu najvyšší súd konštatoval aj pokiaľ išlo o vykonanie verejného zasadnutia 9. septembra 2025 v neprítomnosti sťažovateľa. Dovolací súd vyhodnotil, že sťažovateľ bol o verejnom zasadnutí riadne a včas upovedomený (fikciou doručenia) a svoju neúčast' na ňom v súlade s § 293 ods. 8 Trestného poriadku v spojení s § 120 ods. 2 Trestného poriadku neospravedlnil akceptovateľnou formou (síce svoju práceneschopnosť oznámil, ale prostredníctvom obhajcu predložil kópiu výmenného listu – poukazu), a pritom neboli splnené negatívne podmienky, za ktorých by nebolo možné vykonať verejné zasadnutie v neprítomnosti sťažovateľa v zmysle § 293 ods. 6 Trestného poriadku. Všetky zákonné podmienky na vykonanie verejného zasadnutia v neprítomnosti sťažovateľa boli splnené, preto jeho námietky spochybňujúce procesný postup krajského súdu boli zjavne nedôvodné.

43. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku najvyšší súd v prvom rade poukázal na zákonnú úpravu (konkrétne citoval § 23 ods. 1, § 31 ods. 1 a § 32 ods. 6 Trestného poriadku), ktorú následne za pomoci príslušnej judikatúry (a stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. S 48/2021-I., publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 4/2021) interpretoval v tom zmysle, že pokiaľ bol zo strany sťažovateľa podaný návrh na odňatie a prikázanie veci podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku, pričom z materiálneho hľadiska mala byť jediným dôvodom takéhoto postupu súčasne vznesená námietka zaujatosti, o ktorej sa podľa jej obsahu v zmysle § 32 ods. 6 Trestného poriadku nekoná (pretože bola založená na tých istých dôvodoch, pre ktoré už bolo raz o takej námietke

rozhodnuté; nebola vznesená bezodkladne podľa § 31 ods. 4 Trestného poriadku; namietal sa ňou len riadny procesný postup súdu; a bola založená na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31 Trestného poriadku), nebol dôvod, aby súd konal o takomto návrhu, a rovnako neexistoval dôvod, aby bol takýto návrh predložený na rozhodnutie nadriadenému súdu.

44. Ku konkrétnym námietkam zaujatosti sudcov podaných sťažovateľom (v počte 6), ktoré predkladal postupne, dovolací súd konštatoval, že okresný súd o nich podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku nekonal, avšak riadne sa k nim konajúci sudca viackrát vyjadril (neboli v nich uvedené dôvody na vylúčenie sudcu podľa § 31 Trestného poriadku; neboli vznesené bezodkladne; namietaný bol procesný postup súdu; boli založené na tých istých dôvodoch, aké už boli uvádzané). K návrhom na odňatie a prikázanie veci okresný súd uviedol, že sťažovateľ v nich neuviedol dôležité a relevantné dôvody.

45. Dovolací súd zároveň vyhodnotil aj samotný obsah uplatnených námietok zaujatosti podaných sťažovateľom a konštatoval, že sťažovateľ podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku nepreukázal existenciu akéhokolvek pomeru sudcu okresného súdu, ako ani iných sudcov okresných súdov v obvode krajského súdu alebo sudcov krajského súdu k jeho osobe. Predložené námietky a tvrdenia mali len všeobecný a abstraktný charakter, ktoré nemohli odôvodniť ani naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku. Okresný súd tak podľa najvyššieho súdu postupoval v súlade s Trestným poriadkom, ak o námietkach zaujatosti a návrhoch sťažovateľa na odňatie a prikázanie veci nekonal, ale so všetkými sa riadne zaoberal a uplatnenie procesného postupu podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku riadne odôvodnil a procesne zaznamenal, čím zabezpečil preskúmateľnosť uplatneného procesného postupu na účely konania o opravných a mimoriadnych opravných prostriedkoch.

46. Naostatok dovolací súd nezhliadol ani naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, pod ktorý sťažovateľ subsumoval okolnosť, že súdy nižších stupňov nesprávne ustálili naplnenie subjektívnej stránky prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 a ods. 3 písm. b) Trestného zákona, pretože dôsledne nezohľadnili obdobia, počas ktorých nebol objektívne schopný uhrádzať výživné, resp. obdobia, za ktoré výživné uhradil. Najvyšší súd k tvrdeniu sťažovateľa prijal názor, že súdy nižších stupňov na základe vykonaného dokazovania skutkovo ustálili, že sťažovateľ pri naplňaní všetkých relevantných znakov objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu zanedbania povinnej výživy konal v stave priameho úmyslu. Zároveň z obsahu rozhodnutí súdov nižších stupňov tiež vyplývalo, že na prospech sťažovateľa boli zohľadnené obdobia, počas ktorých nebol objektívne schopný uhrádzať výživné, resp. obdobia, za ktoré výživné uhradil (poukázal tu na poslednú časť skutkovej vety rozsudku okresného súdu a nadväzujúce strany 11 – 13 odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa). Dovolací súd v tejto časti uzavrel, že skutkové zistenia súdov nižších stupňov zodpovedajú právnej kvalifikácii skutku podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 a ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona.

47. Z uvedenej rekapitulácie odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd v namietanom uznesení výstižne zhrnul podstatu argumentov dovolania, následne jednotlivé námietky podriadil pod dostupné dovolacie dôvody podľa § 371 Trestného poriadku a preskúmateľným spôsobom vyhodnotil ich naplnenie, resp. nenaplnenie. Aplikovanú právnu úpravu dovolacích dôvodov pritom ústavne udržateľne vyložil. Zároveň svoj postup jasne

a zrozumiteľne v odôvodnení rozhodnutia opísal. Ústavný súd sa tak nemôže stotožniť s námietkou sťažovateľa o nedostatočnom odôvodnení uznesenia najvyššieho súdu, ktorý sa k uplatneným dovolacím dôvodom vyjadril ústavne akceptovateľným spôsobom a hoci časť jeho odpovedí bola v podstate prevzatím odôvodnenia rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu, ústavný súd (ako to už bolo spomenuté, pozri bod 39 odôvodnenia tohto rozhodnutia) to vzhľadom na rozsah a obsah odôvodnení súdov nižších stupňov nepovažoval za nedodržanie požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia či zákazu svojvôle.

48. Na základe uvedených skutočností ústavný súd nevyhodnotil argumentáciu sťažovateľa ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu.

49. Právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (m. m. II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

50. Pokiaľ sťažovateľ postupu konajúcich všeobecných súdov vytýka, že sa nevysporiadali s jeho námietkou o absencii riadneho uznesenia o spojení trestných vecí na spoločné konanie v prípravnom konaní, ústavný súd uvádza, že úspešnosť tejto námietky v konaní o ústavnej sťažnosti závisí od konkrétnych okolností danej veci a presvedčivosti zodpovedajúcej argumentácie sťažovateľa, ktorý však okrem tohto všeobecného tvrdenia (o chýbajúcom spájanom rozhodnutí) neuviedol, o aké práva alebo výhody bol nevydaním takéhoto rozhodnutia ukrátený, prípadne v čom bol obmedzený na uplatňovaní svojich práv v prebiehajúcom trestnom konaní. Inak povedané, sťažovateľ nedefinoval, čo mu bolo upreté tým, že nedošlo k vydaniu príslušného rozhodnutia. Zároveň sťažovateľ v ústavnej sťažnosti neuviedol žiadne nevyhnutné podrobnosti týkajúce sa tejto okolnosti. Nepriblížil ani len to, o aké trestné veci išlo. Tieto nijako nepopísal. Strohé uvedenie spisových značiek príslušných súčastí polície ako odôvodnenie porušenia základných práv skutočne nespĺňa zákonné a ústavné požiadavky kladené na splnenie náležitosti ústavnej sťažnosti.

51. Ústavný súd v žiadnom prípade nespochybňuje dôležitosť vydania adekvátneho rozhodnutia podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku ani nijako nezľahčuje váhu jeho účinkov, avšak v okolnostiach danej veci je potrebné uviesť, že z hľadiska materiálneho uplatňovania a zachovania práv sťažovateľa korešpondujúcich s jeho základnými právami a slobodami zaručenými mu ústavou (alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou) prípadné nevydanie uznesenia o spojení trestných vecí na spoločné konanie zjavne nijako negatívne neovplyvnilo postavenie sťažovateľa ako osoby, proti ktorej sa trestné konanie viedlo.

52. Napokon k namietanému porušeniu práva na prezumpciu nevinu, ku ktorému malo dôjsť poukazom okresného súdu na trestné stíhanie sťažovateľa pre trestný čin krivého obvinenia (ktoré bolo zastavené) ako okolnosť svedčiacu v jeho neprospech, ústavný súd bez potreby bližšieho skúmania konkrétnych okolností pripomína, že v tomto prípade nebola splnená obligátna podmienka na vyhodnotenie porušenia princípu prezumpcie nevinu, ktorou je verejne najavo daný názor súdu, že osoba je páchatelom trestného činu a považuje ho za vopred odsúdeného.

53. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci (v danom prípade najvyššieho súdu) nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným

postupom, alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

54. Zohľadňujúc sťažnostnú argumentáciu sťažovateľa, ústavný súd uzatvára, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. To pri vecnom prieskume predstavuje dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

55. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu